

Sygn. akt III UK 279/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania M. J.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 28
maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 15 listopada 2018 r., oddalił apelację M. J. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 czerwca 2018 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. z dnia 6 marca 2018 r., stwierdzającej, że odwołujący się, prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu od 1 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że decyzja organu rentowego jest konsekwencją wcześniejszej, prawomocnej (utrzymanej przez sądy obu instancji) decyzji z 18 lipca 2013 r. ustalającej dla ubezpieczonego, jako właściwe, ustawodawstwo polskie w zakresie ubezpieczeń społecznych od 1 stycznia 2013 r. Odwołujący się został objęty krajowym ustawodawstwem, bowiem tu prowadzi swą działalność. Nadto został prawomocnie wykluczony ze słowackiego systemu ubezpieczeń

społecznych. Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny orzekł z mocy art. 385 k.p.c.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wywiódł pełnomocnik odwołującego się, zaskarżając wyrok w całości i żądając jego uchylecia oraz uchylecia poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego wraz z decyzją pozwanego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. .

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem w świetle zarzutów kasacyjnych środków odwoławczy był oczywiście zasadny. Od wynagrodzenia odwołującego się, jakie uzyskuje na Słowacji, odprowadzane są składki na ubezpieczenie społeczne. W tej sytuacji podleganie dwóm ustawodawstwom państwa członkowskiego nie jest dopuszczalne. Nadto w sprawie brak dowodów, że pozwany przeprowadził jakiekolwiek postępowanie wyjaśniające z instytucją słowacką.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do merytorycznego rozpoznania. Przede wszystkim na obecnym etapie sprawy tylko podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. podlegają badaniu. Stąd uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurystycznej. Pozostaje to w ścisłym związku z modelem skargi kasacyjnej, w którym jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej (por.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Dla uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie jest zatem wystarczające twierdzenie skarżącego, że tak jest, ani zarzucenie naruszenia przepisów postępowania i prawa materialnego w taki sam sposób, jak wykazano w podstawie skargi. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika bowiem konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia, a takich argumentów nie można doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Podnosi się w nim bowiem jedynie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, „bowiem zarzuty kasacyjne temu dowodzą wprost”. Tymczasem obecnie nie analizuje się tych podstaw, gdyż one podlegają badaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Natomiast zestawienie argumentacji skarżącego nie pozwala na ulokowanie zasadności skargi w konkretnej normie prawnej, gdyż tej w tym wniosku brak. Należy zauważyć, że Sąd Apelacyjny stwierdził, że ubezpieczony został wyłączony z ustawodawstwa słowackiego. Nie ma zatem podstaw do zbiegu tytułów ubezpieczenia społecznego. W końcu problem ustalenia ustawodawstwa został już wcześniej prawomocnie osądzony. Tym samym, nie ma żadnej możliwości uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c.